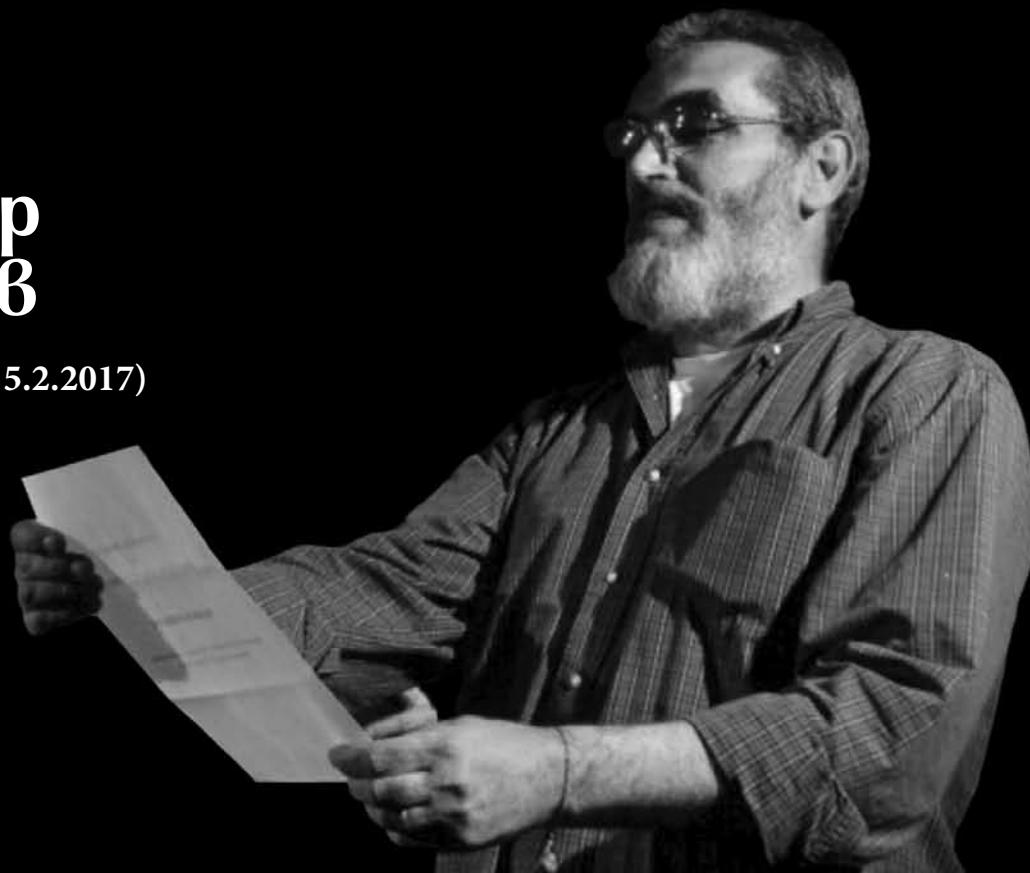

Петър Пашов

(31.8.1955 – 15.2.2017)

Беше голям. Като режисьор, като педагог, като човек...

Напусна ни така внезапно, че съсловието на куклениците се стълписа. Та той беше пълен с толкова планове, толкова спектакли ще останат неосъществени, толкова опит вече няма да може да бъде споделен и предаден на идващите след него...

Беше на честването на 70-годишнината на КТ-Плавдив. Излезе на сцената и с участници в знаменития му „Дон Кихот“ пя финалната песен. Беше от онези спектакли, от които кожата ти настръхва и ти се иска да не свършват. Този едър мъж беше непоправим романтик. Тогава го видях за последен път. Дни след това си отиде.

Ще го запомня така: строен, висок, с карирана риза и широкопола шапка, голяма като усмивката му, с вечна, вече започнала да побелява брада, с цигара в ръка. Умееше да се наслаждава на живота и можеше още дълго да го прави...

Неговите спектакли отдавна са между най-големите, „златните“ постижения на кукленото ни изкуство. Изреждането е излишно. Достатъчно е да споменем „Светлосиният Петър“, „Пук“, „В лунната стая“ и „Дон Кихот“ в Пловдивския куклен театър (а това е само началото на кариерата му, защото след това има още толкова много паметни спектакли и в София, и в Стара Загора, и в чужбина...).

Преданите му ученици и запалените му колеги, работили или общували с него, ще го помнят щедър, себераздаващ се творец, с блестящо чувство за хумор, режисьор, който сякаш с лекота постигаше пронизителна лиричност с трагедийни нотки, ще го помнят с неговата пълна всеотдайност и посветеност на куклата.

Имаше свои предпочитани теми в изкуството. Мисля, че Свободата, Другият до теб, Нежността, Любовта бяха обсебили спектаклите му. Те бяха въздухът, който дишаха персонажите му в „Дон Кихот“ – едно от върховете и най-пленителни постижения на нашия куклен театър през цялата му история.

Беше носител на много награди – наши и чужди. Спектаклите му бяха гледани в много страни, в немалко от които осъществиха и свои постановки.

Беше председател на АКТ-УНИМА, България (2009-2015). Беше активен и отзивчив член на Редакционния съвет на „КуклАрт“ от основаването на първото списание за куклено изкуство у нас.

Не мога да се примиря, че употребявам минало време. За Пашата? Та със своите и на Жени Пашова ученици и спектакли той е още тук!...

Никола Вандов